

OLÁH MÁTYÁS
Még mindig kedd van

Még mindig kedd van. A tea már kész volt, épp meg akartam kérdezni Adélt, vihetek-e a zöldséges kukoricadara-lepényből... Én mentem volna reggel a kettős belgyógyászat 17-es szobájába... 74 éves volt. Mentálisan elsirattuk, amikor 2012-ben rákot diagnosztizáltak nála. Nekem pánikrohamom volt, a bátyámnak sztrókjja. Valószínűleg ez volt a gyász. Fizikailag, amikor megmutatták a proszektúrán. – Fotózni nem szabad! – mondta a boncnok, és kelletlenül elhúzta a függönyt három másodpercre... Apa mint halott tárgy. Ehhez a végső állapothoz kezdett hasonlítani már több hónapja. Mintha megölték volna. Mintha csak egy film lenne, az esti krimi... De ez a valóság! Nincs többé...

Beszéltem vele a halálról pár hete. Mondtam, amit a NatGeo-n láttam erről, hogy a halott lelke felemelkedik, felülről látja saját testét, az orvosokat, az egész szobát. Aztán megpillantja az égi fényt, ahol nagy szeretet várja, elhunyt szerettei. És Jézus.

– Hülyeség! – mondta. – A teljes összeomlás, megsemmisülés. Az van. Az a halál... Elkoptam... és

nincs már itt dolgom... A falut akartam megírni, a faluban keringő történeteket, de most már mindegy.

A kórházban mindenhol ott volt a *Szent Biblia*. Mai nevén *Holy Bible*. Hátha egy elvetemült angolszász aláveti magát a magyar egészségügynek. Azt hiszem, ez az a könyv, amelynek az a varázsa, hogy olyan vastag és unalmas, hogy senki sem olvassa. Így legalább mindenki tisztelheti. Én túl sokat olvasom, de azoknak lehet igazuk, akik nem olvassák. Maradjon ez így. Kell, hogy legyen egy szent könyv, hogy szent maradjon valami, akármi.

Apa mint halott tárgy. A végtelenségig szerette a magyarságot. Pedig Oláh vezetéknévvel ez nem lehetett egyszerű. Ezt én is gyakran megtapasztaltam.

– Mit akarsz te ezzel a román-cigány neveddel? Mit magyarkodsz? – torkolt le pár éve egy magyarosított, ipszilonos kedves ember. De már általános iskolában odajött hozzám Kurbert Ákos osztálytársam: – Tudad, hogy az Oláh nem is magyar név? – Olyan meghökkentő volt a jelenet, hogy nevetni is elfelejtettem. Jobb, ha a személyes történetével foglalkozik az ember, amíg szélesebb közösség errefelé el nem gondolható. A felmenőimet például nem vitathatják, legyenek akármilyenek is. De ők nem akármilyenek voltak. Szupermenek voltak.

Oláh Mátyás: *Portré 1* (toll/akvarell, 20 cm × 30 cm, 2016), *Portré 2* (toll/akvarell, 20 cm × 30 cm, 2016)